

МОРЕ НА УЛИЦИ

(Зайисао Пол Боулс)

Извесни уживалац кифа¹ се једног јутра пробудио, доручковао са својом женом и затим кренуо да пуши киф помешан са *qoqot*.² Видевши шта ради, његова жена се успротивила и рекла: „Зашто ујутру не пушиш дуван, а киф и *qoqi* оставиш бар до поднева? Ниси чак ни до пијаце отишао.”

Али он рече да ће попушити само лулу или две пре него што оде на пијацу. Попушио је две луле, устао и изашао напоље. Купио је поврће и све друго што је жени и њему било потребно за тај дан. На крају је отишао до рибље пијаце, на којој је његов стари пријатељ имао дућан. Поздравили су се и потапшали један другог по рамену.

„Какав ти је киф данас?”, упитао је продавац рибе, који није имао киф код себе.

„Мој киф је увек прва класа”, рекао је човек. „Сечем га сам сваког дана.”

„Напуни ми лулу, хоћеш?”

Човек је напунио *sebsi*,³ а продавац рибе ју је попушио. „Уђи”, рекао је, „имам топао чај за тебе.”

Човек је ушао у дућан и сео, а пријатељ му је сипао чашу чаја. Седели су тако око сат времена, разговарајући, пушећи и пијуцкајући чај. Човек је затим купио кило сабљарке, платио и пошао кући, сав ошамућен од кифа који је попушио.

Жена му отвори врата. „Дуго те нема”, рекла је. „Ручак ће данас бити доста касно.”

„Замисли”, рекао је, „срео сам човека ког нисам видео годинама. Запричали смо се и време је прошло. Јеси ли гладна?”

„Јела сам мало”, рекла је. „Ево хране.” Изручио је све што је донео. „Зашто не спремиш нешто?”

„Где је уље? Ниси донео уље.”

„Дај ми неку флашу и идем да га узмем”, рекао је.

Донела му је стару боцу француског вина са великим удубљењем на дну. Узео ју је и отишао до оближње продавнице.

Продавац је стајао иза пулта, држећи лулу кифа у руци, спреман да је запали. Уместо тога, поздравио је човека и пружио му лулу. Човек ју је попушио и сео на сандук поред врата. Напунио је лулу и вратио је продавцу. „Дај ми лимунаду”, рекао је. „Жедан сам.”

Продавац отвори две флаше лимунаде, а онда почеше да пуше и разговарају. Празна боца је лежала на поду, док је жена и даље чекала уље.

Седела је неко време, а онда се уморила од чекања. Одлучила је да оде у комшилук и позајми уље. Када се вратила кући, сачекала је још мало. На крају је толико огладнела да је спремила рибу и појела је.

¹ Марокански канабис. (Прим. њрев.)

² Осушено семе дивљег мака. (Прим. њрев.)

³ Лула. (Прим. њрев.)

Човек је наставио да седи са продавцем, разговарајући и смејући се. Када би муштерије ушле, продавац би их послужио, док би човек напунио лулу и пушио, чекајући продавца да поново седне.

Пао је мрак. Човек је одједном подигао поглед и јаукнуо.

„Шта је било?“, упитао га је продавац.

„Дај ми литар уља“, одговорио је. „Жена чека да га донесем.“ Пружио је боцу продавцу, који је одмерио литар и кренуо да сипа уље у боцу. Убрзо је боца била пуна, али је због удубљења на дну у мерици остало још уља.

„Овде има још“, рекао је продавац. „Где да ти сипам?“

Човек је стајао мирно и посматрао боцу у руци. Затим је напипао удубљење на дну и окренуо боцу наопако.

„Ево“, рекао је, показујући удубљење продавцу, „сипај овде.“

Продавац га је гледао нетремице, као и у уље које се разливало по пулту и по поду. Затим је, обузет кифом, насуо остатак уља у удубљење на дну боце.

Човек му је платио, поздравио га и изашао из продавнице. Била је ноћ и ветар с истока дувао је нешто јаче. Када је ступио на улицу и удахнуо свеж ваздух, сав киф који је попушио одједном му је процветао у мозгу.

Дошао је до улице у којој је живео и стао мирно, посматрајући улицу која се простирала у даљину. Уместо улице, пред собом је видео море, а високи таласи, обасјани месечином, ишли су према њему.

„Какво море!“ помислио је, слегнувши раменима. Скинуо је јакну и панталоне, затим кошуљу и доњи веш. Када се разодео, пажљиво је умотао боцу уља у одећу и све то увезао око главе како би могао да плива. Онда је скочио и заронио у таласе.

Стомаком је слетео поред оgrade од кактуса, где се налазила гомила измета. „Јаки таласи“, помислио је и наставио да пузи по улици као да плива, све док није стигао до врата своје куће. Затим је устао и покуцао на врата.

Када га је жена угледала наог, крвавог и умазаног изметом, зинула је од чуда и стајала тако без речи.

„Зар не видиш?“, повикао је. „Океан је надошао. Погледај колики су таласи!“

Зграбила га је и повукла унутра, залупивши врата за собом. Затим га је угурала у клозет и окупала, поливајући га кофама са водом. Онда га је обрисала и сместила у кревет.

Усред ноћи почео је да дозива жену: „Донео сам уље! Сада можеш да спремиш рибу. Гладан сам.“

(С енїлескої ѓревео Алекса Васиљевић)